

ТОПІНАМБРРР

На світанку будь-яких романтичних стосунків усе бачиться в ніжному рожевому світлі. Я не беру такі крайнощі, як брудні шкарпетки, найвищий ступінь жадібності, постійні пивні відрижки та подібні варіанти. Зате надокучливість на ранній стадії сприймається як турбота, настирність — як дуже зворушлива турбота, а повчання — як ті самі увага й турбота, помножені на щире бажання допомогти.

Так було й цього разу. Розчарування ще не настало, але його перші капосні ознаки вже починали мене діймати. Сама не знаю, навіщо, власне, я зустрічалася з Рюкзаковим. Рюкзаков колись навчався в паралельному класі, і я щось не пам'ятаю, щоб у школі він мені особливо подобався. Як і я йому. Ми були один одному паралельні. «Ну, я на тебе тоді дивився. Ти була якась така...» — мрійливо мукав Рюкзаков у відповідь на мої малоліричні спогади. Якого біса він мені сподобався зараз, я ніяк не могла збагнути. А я для нього, видно, залишилася «якоюсь такою». Про всяк випадок попереджаю: дівчата, не змішуйте сухі й напівсолодкі вина в компанії з давно прожитими вами персонажами, — це може налаштувати і вас, і їх на ліричний лад. І потім, цілком імовірно, може статися так, що ви тягнутимете цю лірику на свій дупі довгі місяці.

Я не пам'ятала, чим прославився Рюкзаков у школі, він не брав участі в «богемних» розвагах на кшталт куріння під

теплицею й прогулювання занять в ігрових залах і кінотеатрах. Не дер горлянку на інсценівках політичної пісні, ніколи не проводив шкільних концертів і не перемагав на змаганнях і в олімпіадах. Не носив до школи «Данхіл» та «Адідас». Не водив дружби зі шкільною елітою. Був звичайним хлопчиком. Як усі. Для мене він був «Рюкзаков з “А”». «Ашка». А всі «ашки» в очах «бешок» були нудьгарями й задротами. Зараз я могла сказати про Рюкзакова тільки одне: мені подобалися його димчасто-сірі очі й те, як він цілується.

З Рюкзаковим ми щосили обговорювали заплановану на травень поїздку до Туреччини, готувалися, вибирали й замовляли готель і таке інше. Час від часу в мене миготіла думка: а чи витримаю я Рюкзакова у відпустці? Адже там від нього буде не так просто відскіпатися, як у Києві. Рюкзаков іноді був грузлий, як кисіль. Ти його начебто випив, а за якийсь час диви — знову він зібрався на дні. Не зашлеш же Рюкзакова в довгий екскурсійний тур по красотах Туреччини? Точніше, заслати можна, але це марно. Без мене Рюкзаков нікуди не поїде. Коли ж мені ставало особливо страшно від рюкзакодумок, я перемикалася на питання більш приемне і не менш актуальне: який купальник вибрати — кольору вохри чи скошеної трави?

Вдала відпустка була для мене життєво необхідною. У той час моя робота вирізнялася постійними авралами і висмоктувала мою енергію літрами. Від самого початку я попереджала Рюкзакова, що біла, пухнаста й весело-поблажлива тоді, коли в мене небагато роботи. А от коли вона починається, її кількість зростає і кінця їй не видно, я стаю жахливо дратівливою, апатичною до всього, крім цієї самої роботи й близьких друзів (друзі мене майже ніколи не дратують). Крім того, я починаю ненавидіти всякі там розмови про кохання, почуття, планування стосунків та інші шмарклі.

Ще я не зовсім розуміла, на які такі грошики ми з Рюкзаківим збираємося їхати до Туреччини? Рюкзаків не любив обговорювати тему грошей і її підтемки — усе це йому здавалося вульгарним і не вартим теперішніх ліричних відносин.

— Як я можу говорити про гроші з коханою жінкою? — любив вигукувати Рюкзаків. Розмовляти про гроші, і правда, необов'язково — у тому випадку, коли вони є. Знаючи цю особливість Рюкзаківа, щоб не псувати собі цим знанням довгоочікувану відпустку, я відкладала гроші із зарплати, і до травня, відпускнуго місяця, у мене назбиралася сума, що дозволяла самій оплатити мою відпустку. Варто відзначити, що я буваю дуже чуйною на світанку відносин, намагаюся зрозуміти становище іншої людини, підтримую її, співчуваю, заспокоюю, заряджаю оптимізмом. Але такі мої альтруїстичні почуття тривають рівно стільки, скільки тягнеться цей самий світанок, — тобто, не більше трьох місяців. Світанок минув, і я вирішила витратити частину відкладених грошей на всіяке миле йому серцю манаття, що і зробила. Ви, напевно, ніяк не втелпаєте, а до чого тут озаглавлені топінамбури? Ще пара абзаців, і ми до них підійдемо.

Рюкзаків у той момент переживав не найкращі часи. Утім, не знаю, як би він переживав кращі. Не бачила я таких у Рюкзаківа. Рюкзаків нехтував грошима, вони відповідали взаємністю. На роботі йому регулярно затримували зарплату, іноді не мав навіть на каву. Я намагалася зглянутися на його становище, хоча ситуація мене дратувала. По-перше, я до такого не звикла. А по-друге, дурнувато виглядає, коли, вечеряючи з чоловіком (навіть не вечеряючи, а так, перехоплюючи), платиш за обох. Ох, ці хитро-гордовиті обличчя київських офіціантів... Жахливо. Що поробиш, виходить, я — людина, залежна від облич офіціантів.

Варто сказати, що Рюкзаков, при всій його ненависті до торгово-грошових питань, розумів свою фінансову неспроможність. Тому намагався її компенсувати романтичним коханням і невідомим сексом практично, як кажуть, «просто неба». А ще він зустрічав мене з роботи і ми разом тупцями в напрямку до метро. Дорогою я думала: «Боже, і що зі мною відбувається? І це я? Я, що і кроку не робила без машини, навіть якщо мені потрібно було пройти якусь дрібничку, наприклад, від Маріїнського парку до ЦУМу? Яке метро?» Ні, проти метро я нічого не маю, але волію користуватися цим видом транспорту самостійно й винятково за власним бажанням або потребою. У мене була така споживча позиція: якщо поруч зі мною трапився чоловік, то я не повинна їздити на метро.

Ненав'язливо я намагалася пояснити Рюкзакову, що мені не потрібний чоловік, який би супроводжував мене додому на метро. Чоловік мені потрібний для того, щоб вирішувати більш глобальні проблеми: відкривати нові обрії, навчати, давати слушні поради, любити мене такою, яка я є, і приймати на себе частину моїх клопотів. А питання, як мені доїхати додому (на метро, пішки або взяти таксі), я здатна якось вирішити сама. Рюкзаков від цього страшенно бісився й замикався. Єдине, що він міг дозволити собі в той час, — це погуляти зі мною в парку або ботанічному саду, тримаючи мене за руку, затискаючи в безлюдних місцях, тикатися в мене в громадському транспорті та віддано дивитися хтиво-закоханими очима. Гарна погода цьому сприяла.

Отже, рожевий світанок закінчувався, змішування вин, що кинуло нас один до одного, давно втратило свій магічний вплив і я тверезіла. А людина, що тверезіє, часто стає злою. Витративши майже всі відкладені на відпустку гроші (зрештою, це ж Рюкзаков зазивав мене в спільну відпустку, то нехай і викручується), я частіше дозволяла згрязати себе

думкам, за рахунок чого або кого Рюкзаков збирається везти мене до Туреччини. Ось тут і трапилися топінамбури.

Я прийшла з роботи втомлена й повністю спустошена. Буває такий стан, коли в голові немає жодної цільної думки, а лише обертаються якісь важко ідентифіковані уривки. Рюкзаков подзвонив мені цього вечора десь близько 22:00. У мене не було сил відповідати на його самцівські заклики: «Ятебелюблюятебехочуятакскучив». Тому я спробувала згорнути нашу розмову, пославшись на страшенну втому. А ще мені хотілося чогось такого, чого я сама не розуміла, але точно знала, що хочу чогось матеріального. Чогось схожого на браслет Сваровські з грайливими гранями, пантофлі на кістяній підошві або диск «Депешей¹». І отут із найкращих езуїтських мотивів Рюкзаков видав: уся моя втома від того, що в моєму організмі, на його переконання, надто мало заліза. Я дуже здивувалася, бо думала, що чого-чого, а заліза в мені досить і навіть вистачить із надлишком на всю колишню «Криворіжсталь».

— У тебе дефіцит заліза, тому ти так часто втомлюєшся. І постійно ниєш, — сказав Рюкзаков («Ниєш». І це мені говорить той іще скиглик Рюкзаков?! Рюкзаков, якого пересічний нежить укладає на тижневий лікарняний? Рюкзаков, який за кермом батькової машини втомлюється за якихось пару годин?!). — Тобі щодня потрібно їсти топінамбури. Включи їх до свого раціону обов'язково. У них до біса заліза. Уся моя сім'я — а здоров'я для моєї сім'ї дуже важлива штука, а не порожній звук, — регулярно споживає їх у різних видах! Можна у вигляді варення, можна мариновані, але тобі краще гризти їх сирими, так ми тебе швиденько підбадьоримо, зая, — сказав турботливий Рюкзаков.

¹ «Drepeche Mode» (у перекладі з франц. «Вісник моди») — популярний британський гурт. (Тут і далі прим. ред., якщо не зазначено інше.)